

heder. Det betyder så også, at der er lige vilkår for alle og lige konkurrencevilkår.

Det er jo også sådan, at Rådet, Kommissionen og Domstolen altså er tre forskellige instanser, og det er meningen med magtdelingslæren. Og der kan Rådet jo indklage Kommissionen. Det vil sige, at hvis Rådet f.eks. mener, den udøvende magt går for langt i forhold til de beføjelser, man har tillagt den, kan Rådet indklage Kommissionen for Domstolen. Det er såmænd ikke så tosset en ordning, man har med checks and balances. Men selvfølgelig skal vi hele tiden holde øje med, at Domstolen ikke går hen og bliver lovgiver, Domstolen er jo lovfortolker – derom er hr. Morten Messerschmidt og jeg jo enige – og det er derfor, vi, som jeg sagde før, fra Udenrigsministeriets side i samarbejde med de andre ministerier ved EF-Domstolen arbejder for en fortolkning, der svarer til den, vi har her. Og det er jo så det, man skal være enig om med 27 lande.

At gå ned og få ændret traktaten eller statuten tror jeg ikke der vil være nogen stor stemning for i EU.

Morten Messerschmidt (DF):

Så synes jeg, at udenrigsministeren skulle kaste sig ind i den diskussion med samme heroiske tilgang, som han gør i så mange andre gode og mindre gode sager, for det er fuldstændig rigtigt, når udenrigsministeren siger, at Rådet kan anlægge en sag mod Kommissionen, hvis Kommissionen bryder reglerne, men hvem anlægger, og hvordan anlægger man en sag mod EF-Domstolen, når EF-Domstolen bryder reglerne? Og det er jo det, der er tale om.

Tag produktansvarsloven, hvor alle lande havde medgivet, at Danmark kunne opretholde et højere sikkerhedsniveau for de danske forbrugere. Det blev underkendt ved EF-Domstolen for et år siden. Tag miljødommen, hvor vi nu har fået at vide, at man kan indføre straffelove i Danmark, selv om den danske regering ønsker at stemme nej. Pensionsbeskatningsdommen, som fuldstændig er en bombe under de danske pensionsbeskatningsregler, fordi man ikke længere må nøjes med, at det kun er danske pensionselskaber, man kan indbetale af bruttolønnen til. Tag landbrugsdommen om bopælspligten. Tag Växholmsagen, tag tipsmonopolsagen, tag Costa-ENEL-dommen.

Der er da i hobet af domme, som er hamrende politiske, og det er vi nødt til at få gjort op med. Hvem skal sige til EF-Domstolen, at de af-

gørelser, den træffer, er forkerte, hvis ikke engang udenrigsministeren vil gøre det?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jamen udenrigsministeren vil ikke gøre alt, hvad Dansk Folkeparti ønsker. (*Morten Messerschmidt: Det var ærgerligt!*). Ja, det kan man sige. Det vil jeg ikke, for vi skal da også være opmærksom på, at man jo også kan lave protektionisme og skjulte handelshindringer med ædle motiver. Altså, det grundlæggende i det indre marked er jo arbejdskraftens og kapitalens frie bevægelighed, og hvis Domstolen så mener, at man ved at lave nogle andre regler lokalt har fået spærret for arbejdskraftens og kapitalens frie bevægelighed, er Domstolen jo i sin ret til at vurdere: Tjener det her formålet, eller går det videre end formålet? Det har været pointen i de to domme, hr. Messerschmidt henviser til, og hvor man jo arbejder med sagerne i de to ministerier.

Kl. 15.30

Så det vil sige, at vi jo også har interesse i, at andre lande ikke kan levere en skjult handelshindring eller en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed ved at tage et andet hensyn end det, der er det overordnede hensyn i fællesskabets politisk besluttede retning.

Morten Messerschmidt (DF):

Det er jo ikke to domme, jeg nævner, det er snarere ti domme. Det er et langt, langt større problem, end udenrigsministeren åbenbart vil vedkende sig. Hvis det her bare handlede om, at landene ikke skulle have mulighed for at føre en protektionistisk linje over for de andre medlemslande, så var det godt nok.

Men tag bopælspligtdommen: Lige siden Danmark meldte sig ind i EF den 1. januar 1973, har vi haft reglen om bopælspligt ved erhvervelse af landbrugsejendomme, fordi man netop ville beskytte sig imod kapitalens frie bevægelighed; man ville sikre, at de danske landområder ikke blev fuldstændig affolket; man ville sikre, at det ikke var ganske få monopollhavere, der kunne styre alt landbrug i Danmark. Det var en forudsætning for dansk medlemskab, og nu, 34 år efter, kommer EF-Domstolen og siger: I øvrigt skal den slettes, den vil vi ikke længere finde os i.

Det er da en meget politisk afgørelse. Det handler ikke om jura, det handler om politik. Det handler om, at forfatningen er faldet, så Rådet og Parlamentet er gået lidt i stå, og så påtager EF-Domstolen sig den store integrationsop-